

Deixem-nos de preocupacions de clientela política. Ara no hi ha més que guanyar o perdre. Un problema de vida o mort.

L'IDEAL

(Segona època) Any II-Núm. 82 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims
LLEIDA: divendres 17 de setembre de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

Resposta a "U. H. P."

A manera de pròleg

Després del requadre que en lletres destacades publicava *U. H. P.* de dis-sabte passat, naturalment, esperàvem que el col·lega socialista, el dilluns, vindria terrible. Si es té en compte, només, el lèxic emprat, no hi hagué defraudació, ans al contrari. Resulta que, segons el col·lega, realitzem miserables campanyes; hem culminat, en el darrer número, en la finalitat d'escàndol i de desprestigi; al·lem, brillantment, la tergiversació, la difamació i la insídia; ens lliurem a una tasca provocadora de disgregació i d'insolència de tipus autènticament feixista; els nostres procediments són innobles...

Com es pot veure, som unes males persones, indignes del tracte de gent. Però com les paraules, per elles soles, i per fortes que siguin, si no van acompanyades del raonament lògic i de la prova demostrativa, res no compten si no és un estat d'excitació gens recomanable, ací és on falla *U. H. P.*, puix, com anem a demostrar, la sort no l'acompanya en aquest punt tan important.

Una segona nota es destaca en el «putsch», més que article, que ens dedica l'òrgan socialista, i que es pot resumir així: ells tenen un sac de paciència inacabable, tanta, que per no debilitar el front antifeixista, han tingut l'abnegació de callar sistemàticament davant les nombroses insídies i falsedats que han sortit de les nostres planes. El tracte de respecte, de lleialtat mútua i de decòrum polític, inexcusables, han silenciats les seves planes. Silenci, per bondat de cor, per patriotisme: tal ha estat el lema inspirador de l'òrgan dels socialistes. Ens sembla que les coses són ben bé així, i, per aquesta vegada, creiem, que els companys de *U. H. P.* voldran no repetir que manquem a la veritat. Això posat, anem per parts.

Insidiosos, nosaltres?

Segons qualsevol diccionari, insídia és cosa que es diu astutament, hàbilment, per a fer mal a algú. Si repassem la col·lecció del nostre modest, però bonrat setmanari, trobarem que les coses que, en referència al socialisme en general, i al de Lleida en particular, han ocupat la nostra atenció són les se-

güents:

1.ª Que *U. H. P.* durant una colla de mesos ha pagat dels cabals públics que de la Comissaria de Lleida rebia, el seu personal de redacció, administració i d'impremta, i fins part de la maquinària.

2.ª Que de la mateixa procedència són bona part dels diners despesos en les obres particulars de l'edifici requisat per la sindical que controla.

3.ª Que el partit comunista espanyol, i el seu representant a Catalunya, el P. S. U. C., podran tenir en el seu funcionament intern uns procediments democràtics, però la seva finalitat última, encara que dissimulada en els moments actuals, és, si cal, dictatorial. Si cal, vol dir que, cas de no triomfar els seus ideals a les bones, no es repararia en apel·lar a la violència, i això és obvi discutir-ho, car és la doctrina mateixa del leninisme, que és el seu credo.

4.ª El fracàs de les experiències realitzades de col·lectivització.

Aqueix llenguatge nostre, és insidiós? No, col·lega; és precisament, tot el contrari, clar i català.

Sí, és cert que tantes vegades com hem tractat, amb comprensible pena, aqueixos punts, no hem tingut mai la més petita resposta. Silenci absolut. Però, silenci, per què? Per patriotisme? Per no enverinar la cordialitat de relacions? Per altesa de mires? Per esperit de sacrifici? Poiser no és aqueix el motiu. Poiser es tracta de la dificultat d'arbitrar una resposta decorosa en oposició a les nostres gens insidioses afirmacions. Aqueixa és la veritat. Res de prudència: culpa.

La moral d'abans i la d'ara

En temps del règim caigut en 1931, a Governació hi havia el que se'n deia el «fons de reptils», que el ministre despenia en secret, això és, inconfessablement. D'aqueix fons es subvencionava certa premsa, amb tots els caràcters d'una cosa que té un apel·latiu clar, però que no volem escriure. D'aqueix fons es pagava la «sopa», destinada a alimentar certs periodistes, regalant-los una credencial que no els donava altra feina que la de cobrar a fi de mes. Però per secret que l'afer es portés, moltes vegades, alguna inoportuna indiscreció

ho tirava tot a rodar, i aleshores, ai!, el pobre diari que es demostrava rebre diners d'altra procedència que la normal—subscripció, venda i anunci—queia sota l'anatema popular. Donada la tònica de moral austera que era, i és, tradicional del partit socialista espanyol, un dels motius del seu prestigi, no cal dir que els seus homes i els seus periòdics eren els més apassionadament condemnadors de fets d'aqueixa naturalesa. Tots recordem, a tal efecte, les campanyes de Pablo Iglesias, de Prieto, i de tants altres, a la premsa i al Parlament.

Quan *Juventut Republicana*, l'any 1917, basit el seu edifici social, amb diners dels seus socis, per la ràbia dels seus enemics un dia es posà en dubte si, en lloc de les dues plomes d'aigua que tenia arrendades a l'Ajuntament, se'n gaudia de tres o més. Com si s'hagués tractat de pesar or i no aigua, es feren i referen aforaments a desdir a l'estatge de *Juventut* fins a demostrar que res no es defraudava. Però qui, dels lleidatans d'aquell temps, no recorda les enceses polèmiques a les sessions de l'Ajuntament i a les planes del *Diario de Lérida* sobre l'eventual defraudació? Com s'hauria refet mai, *Juventut Republicana*, del seu crèdit moral, si, en efecte, hagués defraudat... una ploma d'aigua?

Realment, aquells temps, aquells homes i aquelles costums, tenien de tot, coses bones i dolentes. Però en el fons, hi havia en la massa un rígid sentit moral que sancionava inapel·lablement el desitj que es donava als fons secrets de Governació, a les suposades defraudacions i a totes les coses per l'estil, que eren moltes en la fecunda picardia dels vells polítics.

Es veu que ara no mirem tan prim. Vinguin diners, per cases i diaris. Però consti que el que passa, en aquest aspecte, no és a gust nostre, i, si se'n permet expressar-nos en un mot de regust suspicte, direm que ens sentim «rancis», passats de moda, com vulgareu. Ens agradava més aquella moral d'abans que no deixava passar un cabell, que la d'ara, que s'empassa un bou sencer.

El nostre gust més gran hauria estat que totes les coses que hem hagut de dir, no calguessin. En denunciar certs fets, no podia acudir-se'ns que això debilités cap cordialitat de tracte, i només pensàvem en la necessitat de posar fi a

situacions i fets poc exemplars. En discutir doctrines i tàctiques, i en defensar les pròpies, fèiem us del mateix indiscutible dret que tenen els altres a defensar la III Internacional o l'anarquia, o a combatre la democràcia. Ho fèiem amb pena, car, per tractar-se de persones i organismes afins, amb els quals ara, i demà encara més, caldrà una política d'entesa per a fer front a perills que ens són comuns, ens sabia greu haver de dir el que hem dit. Però d'això a tapar-se ulls i orelles, a profit de res respectable, hi ha un món, i nosaltres, per amics que siguem de Plató, encara ho som més de la veritat.

Creiem, doncs, haver demostrat que la imputació d'insidiosos que se'n fa, és injusta i fora de lloc. Fa alguns lustres que *L'IDEAL* es publica. Ha sofert moltes persecucions, però ni una vegada ha estat empaperat per injúria o calúnnia. El nostre llenguatge, ara i sempre, ha estat clar i català.

Mutiladors

El nostre col·lega socialista defensa un criteri que compartim, que és el normal i correcte. Diu: bé que cada periòdic, en el referent a informació política, doni molta més extensió a recensionar el que diuen els seus afins, però el pensament dels altres, per abreujat que es doni, no ha de mutilar-se, i ha d'ésser fidelment extraiat.

No conservem la col·lecció de *U. H. P.*, però estem segurs que si un periòdic hi ha que no pot tirar la primera pedra, perquè té la feulada de vidre, aquest és el col·lega socialista. Desafiem la prova, amb tota seguretat. Per a il·lustració del nostre assert, tenim un fet ben pròxim, i ben demostratiu: la informació que a finals d'agost serví al públic el dia que en la darrera sessió del Parlament de Catalunya es tractà del cas Casanovas. *U. H. P.* dedicà a la vora d'una plana a recensionar els discursos de Comorera i Vidiella, discursos d'atac. En canvi, en cosa de vint rílles entlestí el discurs de defensa de Casanovas, que en el diari de sessions ocupava tres planes! Aqueixa, pràcticament, és la imparcialitat de *U. H. P.* No dir res, absolutament res de subltància del discurs d'un home que, en entredit la seva situació moral, es defensava. I com havia de dir-ho! si Casanovas, per rebutjar la imputació de Comorera res-

(Segueix a la 2.ª plana)

(Ve de la 1.ª plana)

pecte a la seva intervenció en l'afer Revertés, en tingué prou en llegir el definitiu document lliurat per Vidiella a la Junta de Seguretat, document en el qual Vidiella reconeixia que res hi havia de censurable en la intervenció de Casanovas en l'afer de referència!

Aqueix exemple, del que conservem viu record per ésser pròxim i per la pèssima impressió que ens produí en llegir-lo, és típic, i no pas únic, ans corrent, en les maneres informatives de U. H. P. Si es fes un coteig de la col·lecció del col·lega i nostra, amb el llibre d'actes de l'Ajuntament de Lleida, no seríem nosaltres els que en sortiríem amb les mans al cap.

Però, haurem caigut en el pecat de mutilació en la informació de la darrera sessió de l'Ajuntament? Tampoc. U. H. P. afirma que Culebra parlà, en referir-se a la darrera crisi municipal, de la necessitat de reincorporar-se l'Esquerra a les tasques municipals, i que ens ho callem; nosaltres li responem que en el borrador de l'acta *no hi ha ni una paraula de Culebra en aquest sentit*. Afirma, el col·lega, que, com el mateix conseller manifestà que, mentre duressin les gestions aclaratòries que s'acordà fer a la Generalitat respecte al problema de la municipalització de l'estatge, aconsellà que es paguessin els lloguers, cosa que mutilem amb tota la mala intenció. No, col·lega, si repassa l'acta, veurà com *no hi ha la més petita referència a que Culebra ho digués*. La mutilació, doncs, no existeix, com ho acabem de demostrar en termes irrefutables, segons testimoni d'un document oficial; i es podria donar el cas que, com una recensió periodística no és un film, deixessin de constar-hi coses de poc valor, com així ocorre, sense que això impliqui mala intenció.

A'gun repòrter de U. H. P., per a xafar-nos amb un cop definitiu, i amb el propòsit de publicar fragments de l'acta de la sessió de marres on restés palesada la nostra mala fe, anà a l'Ajuntament disposat a copiar, del borrador de l'acta, els paràgrafs més contundents. Però ni copiaren res ni tampoc han publicat res, car, en fer-ho, s'hauria vist que la nostra informació era la que s'assemblava més a la veritat oficial, i ells haurien caigut en el ridícul.

Per a precisar més fins on arriba la fantasia i el desvari de U. H. P., detallarem un punt. Afirma el col·lega que «El compañero Culebra no dijo que en tanto que durasen aquellas gestiones no se hiciera ninguna propaganda en pro ni en contra del pago de los alquileres. Todo lo contrario: aconsejo que se pagaran, sin subterfugios a que no acostumbra, con claridad. Se trata pues, de una simple mentira.» i nosaltres diem que les úniques paraules que el borra-

dor de l'acta posa en boca de Culebra sobre aqueix punt són les següents: «que en tant durin les gestions s'abstinguin tots de fer campanyes en pro i en contra al pagament, al·ludint a la que ve sent un setmanari que aconsella no pagar», que és, gairebé exactament, el que deia la nostra informació. Definitiu!

Ara, compareu el nostre procedir en els punts concretament triats per U. H. P., amb la seva *imparcial* informació en l'afer Casanovas a que hem fet referència, i que es vegi qui és mentider i qui mutilla.

Una lleial rectificació

No ens do'n prendes quan de servir la veritat es tracta. I quan hem sofert error, ho confessem clarament, i més si en això hi ha implicada una cosa moral. En discutir-se la qüestió referent a si Pàramo i Casanya, com presos en la lleva del 1930, anirien o no al front, i en deduir, el nostre repòrter municipal, de les manifestacions d'ambdós, que no hi anirien, per la seva condició de ferroviaris; sabent, com tothom sap, que molts hi han anat al front, i encara hi són; i no explicant-s'ho, se sentí pres d'un sentiment de decepció que plasmaren les seves quantilles; i més si es té en compte que el nostre repòrter ignorava l'existència de les disposicions oficials recents en virtut de les quals els ferroviaris queden exempts del servei de les armes. Si ho hagués sabut, no ho hauria escrit. Restin, doncs, retirades les seves paraules sobre aqueix punt, i consti la nostra seguretat plena que, tant ells com les seves respectives organitzacions igual que totes les del front antifeixista, han complert i compliran amb els seus honorosos deures militars, si el cas arriba. I encara afegirem que, per trobar-se fora de Lleida aquella setmana qui acostuma habitualment a repassar L'IDEAL abans d'entrar a màquina, aparegueren aquelles paraules, que segurament no s'haurien publicat.

Punt final

Sí, prou, car aqueixes notes ja resulten massa llargues, cosa, per altra part, no sobrer, car ja s'ha pogut veure que hem volgut, en un pla d'objectivitat, deixar totes les coses en el seu punt. És un afer de periòdic a periòdic i res més. No ens ha calgut acudir a paraules gruixudes, de mal gust. Un sentit de contenció ha inspirat la nostra objectiva resposta. De contenció i de responsabilitat, car amb l'enemic a 120 quilòmetres, polemitzar entre antifeixistes és una mala tasca.

Ens sembla que no ens hem deixat res al pap.

El manteniment del Front Popular és l'arma més eficaç contra el feixisme.

CRÒNIQUES D'ARAGÓ

Com va néixer i com va viure un "Consejo Local"

Durant uns dies els soldats vàrem reposar en els pobles de la reraguarda aragonesa. A nosaltres ens va correspondre, en el repartiment de viles on sojornar, Ainsa, antiga capital del regne de Sobrarbe, magníficament plantada a l'aiguabarreig dels rius Cinca i Ara.

L'aigua, el clima, havien fet de La Ainsa (ells escriuen així el nom del poble) un terreny ferilíssim. I, naturalment, fou propiciatori a les experiències de col·lectivitzacions que fa cosa d'un any portaven a terme amb el més gran delit els representants d'un organisme que suara ha desaparegut.

Com que l'experiència de La Ainsa fou de les més representatives, va semblar-me que el divulgar-la tenia un gran interès. Abans, però, no ho havia fet per tal de no ferir susceptibilitats ni guanyar-me el qualificatiu de partidista. Ara, quan l'assaig roda per terra ben desprestigiada per ell mateix, pot provar-se de parlar-ne.

Si la memòria no em traïx, La Ainsa té mil sis-cents habitants, la majoria camperols i una minoria pescadors. Gent obscura, vivia únicament per al treball i com a exponent de la tasca llur hi havia el poble, d'una vitalitat admirable.

Neix el Consell Local

El 19 de juliol va arrebregar la població de La Ainsa al teatre. Una companyia d'ordre remotíssim representava qualsevol obra dolenta. Poser «La Pírrus». Uns actors forasters havien anat a fer-hi el bolo. La notícia de la sublevació militar va sotraguejar el públic. Calia fer alguna cosa.

I es va fer. De moment, cinc dels actors forasters ja no es van moure de La Ainsa. S'erigiren en «Consejo Local Revolucionario», previ ingrés col·lectiu a la Sindical que s'enduia—en tot l'abast del mot—les preferències dels veïns d'aquelles terres.

Com que feia una mica d'angúnia que els comedians forans fossin ells sols a manar, es va permetre l'ingrés al «Consejo» del sabater del poble. Quedava tapat l'expedient i ja es podia treballar.

I es treballà de valent. Fou feta justícia i els elements filo-feixistes del poble navegaren sense vida uns dies pel poc pietós corrent del Cinca.

Resultava que els filo-feixistes vivien en les millors cases del poblet. Segons la teoria del «Consejo», calia repartir les finques equitativament. I ells, que ve-

nien de fora i no tenien casa, es quedaren amb les dels desapareguts. Sortia, aproximadament, a dues per barba. Però en aquella hora greu no era cosa d'aturar-se a considerar aquelles menudècies.

Instal·lat ja, podien posar mans a l'obra.

I s'hi posaren, veureu.

Abolició de la moneda

La primera gran reforma d'ordre social fou l'abolició de la moneda. El diner era el baluard dels burgesos i calia fer-lo desaparèixer. I el «Consejo», provant una remarcable activitat, recorregué casa per casa a la recerca dels diners, pessetes i cèntims. Tot anava a parar al fons d'un sac i, de passada, eren recollides les coses que els capitalistes amaven i valoraven. En l'actualitat no hi ha una sola noia de La Ainsa que porti anells o arracades ni un sol home que usi cadena d'or o plata per subjectar el rellotge.

Tot allò havia de desaparèixer. Uix! I desaparegué. Tan ben desaparegut, que mai més no se n'ha sabut res.

Però als quatre dies s'adonaren que les transaccions es feien cada vegada més difícils. Proporcionalment, el sabater havia de donar tres sabates per un conill; posem per cas. Era un seguit d'embollics terribles. El «Consejo» tenia solucions per a tot. Aleshores foren posats en circulació els «vales». Eren uns cartonets de colors on s'havia imprès un valor purament nominal. I el «vale» circulà i als pocs dies hi havia gent benestant de «vales».

La Col·lectivitat

Tot «Consejo» que s'estimés havia d'implantar el sistema de col·lectivitat notable avanç social. Per a col·lectivitzar una cosa, l'agafaven, deien que era de tots i se'n beneficiava el «Consejo». Tothom ho trobava molt natural i hauria estat mal vist qui no hagués pensat així.

La col·lectivitat va reunir totes les terres. Els camperols, també units, treballaven el gran conjunt. Però cal tenir compte que un «Consejo» absorbeix molta gent. Es necessita personal per a oficines, secretaris per als consellers, escorta per a tots ells, gent per al Cos d'Investigació (que només sortia de nits), etcètera. I resultava que per a treballar la mateixa terra d'abans només eren la meitat dels homes d'altre temps. A l'hora de repartir, però, no hi faltava ningú.

L'ingrés o la permanència a la col-

Informació Local i Comarcal

Al Comitè de la Construcció

La típica i antiga Plaça de l'Ereta, està plena de runa i escombraries tretes de l'església de l'antic Convent de Monges de l'Ensenyança.

Ensems de treure tots els materials enderrocats dintre del edifici, no es podria transportar-los a un altre lloc més adient? Nosaltres suposem que sí, i per això ens atrevim a dirigir un prec al camarada que tingui al seu càrrec aquest afer.

Ordre Públic

Per la policia ha estat delinquit el noi Jesús Juaniti Giménez, que s'havia fet escàpol del seu domicili.

—Als ciutadans Joan Macarulla Torreguitart i Marian Jové Bernadó, que viuen a unes torres de la partida de la «Mariola» aprofitant l'ocasió d'estar absents del dit domicili, s'els emportaren diferents eines de treball.

Fetes per la policia, les pertinents averiguacions procedí a la detenció de Josep Solé Giribet, anomenat el «Pipa» que tenia el seu domicili, a la casa dita del «Secretari» del carrer de S. Martí, en el qual es trobà tots els objectes robats.

Sembla que aquest feligrés és professional del robatori.

Encara en queden dels alliberats en un moment de sentimentalisme revolucionari.

Necrològica

Ha mort aquests dies el conegut metge senyor Joan Llorens, actualment degà dels seus professionals.

A la seva vídua i fill, vagi el testimoni del nostre condol.

L'horari de les farmàcies

La Delegació Lleidatana del Col·legi de Farmacèutics de Catalunya, assabentada a tots els ciutadans, que havent-se tingut d'incorporar a les llesves darrerament cridades pel Govern de la República diversos companys auxiliars de Farmàcia i quedant per tant reduïssima la planilla del personal sanitari que prestava llurs serveis en les Farmàcies de la capital, hom s'ha vist en la necessitat de restringir el servei de nit a l'objecte de donar al personal que en tenia cura el màxim descans impossible d'obtenir, mitjançant un rigorós servei permanent.

Per tant, essent la Farmàcia Pons una de les afectades directament per la mobilització del seu personal, i no podent per idèntica raó, les demés farmàcies tornar-se aital servei de nit, es fa present al poble de Lleida que a partir d'avui, l'esmentada Farmàcia Pons tin-

drà obert solament fins a les dues de la matinada i des d'aquesta hora i únicament en cas d'urgència, continuarà el despatx de la mateixa farmàcia, però havent de trucar el timbre corresponent el qual vindrà indicat per una llum roja situada damunt del timbre mateix.

Hom espera del poble de Lleida que atenent a les raons transcrits sabrà fer-se càrrec de la justa modificació de l'horari de nit i procurarà atendre's a les normes asenyalades.

De retorn

Procedent d'Espot, on reposava, ha retornat a Lleida el conegut metge oculista i amic nostre senyor Robert Pereña, millorat de les lesions que rebé en un accident, però impossibilitat, encara, per un temps, de tornar a les seves activitats professionals.

Fets diversos

Encara que durant el dia, el sol es deixa sentir com si fóssim al mitg de l'estiu, es nota que avancem vers la tardor, que les nits es van allargant i que la temperatura refresca gradualment, fent-nos saber que la calor ja no serva aquella intensitat tan molestosa dels mesos passats, i és que les coses amb l'ús continuat, perden llur consistència i es moderen paulatinament.

Un dia que altre sentim trons, que si bé alguna vegada no descarreguen la pluja anunciada, contribueixen a aïllar la calor, refrescant l'ambient de manera força agradable.

Anuncis de tardor que vé a visitar nos, Benvinguda si porta noves faldes gueres per un proper esdevenidor.

—La Comissió de govern de l'Ajuntament ha imposat penyores de 500 pesetes, a diferents vaquers de nostra ciutat, els quals sembla no varen complimentar les disposicions dictades per al racionament de llet.

—D'ordre de l'Inspector intercomarcal de Veterinària de la Generalitat, ha estat recollida una regular quantitat de bacallà, la qual no reunia les degudes condicions per la venda al públic.

—Per ésser de molt interès per a nostres llegidors i públic en general, reproduïm la següent gasetilla de caràcter semi-oficial:

«Havent-se pogut observar l'existència d'algunes confusions a la incorporació a files de la lleva del 1937, es posa a coneixement dels ciutadans compresos en aquesta, que no hi ha cap excepció d'incorporació, ni els considerats imprescindibles ni indústries de guerra, ni els empleats en organismes que depenen de l'Estat. Per tant, s'adverteix a tots els reclutes compresos a la dita lle-

va, l'obligació que tenen de presentar-se a la respectiva Caixa de Reclutament a fi que no sigui considerada la seva manca de presentació com un delict de deserció en temps de guerra.

Ajuntament de Lleida

ANUNCI

Per acord del Ple Municipal del dia 8 de l'actual, es convoca subhasta per a l'adjudicació de l'arrendament del quiosc del Gat destinat a servei de begudes a la Plaça Macià, d'acord al plec de condicions que estarà exposat al Departament de Finances de l'Ajuntament, fent-se el lliurament dels plecs el dia 22 de l'actual i hora de les dotze del matí al Saló de sessions de la Paeria lloc on estarà constituïda la Mesa.

El que es fa públic per a general coneixement.

Lleida 10 de setembre del 1937.—
L'Alcalde acclal., A. Villas.

Negrin a Ginebra, ha desemmascarat el pirata de la Mediterrània: Itàlia.

RADIO-OIENT!

Tens l'obligació de pagar la taxa per l'ús i tinença del teu aparell de ràdio!

El Decret del Govern de la Generalitat de data 27 de juliol del 1937 t'ho mana!

Però...

Cal que tinguts present que aquesta taxa no és un impost amb caràcter tributari.

Representarà LA TEUA APORTACIO DE CIUTADA ANTIFEIXISTA PER A DOTAR CATALUNYA D'UNA EMISSORA POTENT, SENSE ANUNCIS, I AMB PROGRAMES IMMILLORABLES!

Billetes Pueblos

y Sindicales España, completamente nuevos, compro. Busco agentes a comisión. Escribid n.º 9975, Vergara, 11, BARCELONA.

Dr. Antoni Pujadas

Metge - Oculista

Plaça de la Sal, 15-1.

LLEIDA

Café SALUD

EL MILLOR DE TOTS
PERE RIPOLL

Carme, 4 Telèfon 1807

LLEIDA

No hi ha depuració, per ara

No hi havem cregut gaire en aquella consigna e campada als quatre vents que prometia una depuració en els rengles polítics i sindicals. Almenys en el que fa referència a aquestes contrades. Ens coneixem massa tots plegats per a que poguem confiar en una aplicació íntegra d'una depuració. Llevat del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya que ha barrat les portes d'ençà del 19 de juliol, hi ha hagut, per contra, una pruïja tan extraordinària a retolar locals nous i a obrir llistes de socs, que no ha semblat sinó que estàvem en un país verge en política.

Quan hi hagué la constitució d'Ajuntaments damunt la base de representacions sindicals i polítiques, l'espectacle féu esborronar. Tot eren corredisses per veure qui arribava primer a abastar aquesta i aquella representació. Quin goig que feia de veure totes aquelles corruïes de gent dels pobles que reclamaven la prioritat de representar i de dirigir les sindicals i els partits! I pensar que l'Esquerra Republicana de Catalunya s'havia d'esbatussar tota sola, en les lluites polítiques d'abans del 19 de juliol, contra tots els partits de dreta i que ben justet li venia per poder guanyar!

Recordem, a propòsit d'això, que quan es constituí l'Ajuntament d'un poble—en el qual, per cert, només hi havia hagut sempre cacics i Esquerra—hi féu acte de presència, a tall de miljancer, un líder comarcal que representava un partit polític, que no volem anomenar per amor a la cordialitat del moment. Quan els nostres homes d'Esquerra Republicana de Catalunya li objectaren, anguniosos, que aquella representant que patrocinava eren els antics cacics de dreta que sempre havien oprimat el poble, el líder sentencià categòricament:

—Ara ja no n'hi ha de dretes!!!

Ja no hi havia dretes. Efectivament, no hi havia dretes a causa de que ell i altres líders acabaven d'obrir les portes de bat a bat i els que les traspassaven esdevenien convertits en revolucionaris en un tres i no res i per art de màgia. Ni llur història de tèrboles maquinacions al costat dels clàssics polítics vells, ni llur actuació contra els republicans als quals haurien fet objecte de totes les venjances, ni el 6 d'octubre que tan clarament classificà la política dels pobles, ni la isidrada celeberrima que fou la traïció a les llibertats de Catalunya i l'atac més greu a les reivindicacions camperoles, no foren cap obstacle a l'adquisició de patents d'antifeixisme. Es clar, com havia d'ésser obstacle si alguns dirigents ja començaven per tirar un vel al passat—poiser és més just dir una flassada—i es dedicaven a la missió aposidica d'allargar la mà als pobres caiguts en el fang de llurs pròpies culpes!

Després d'aquest laboriós procés de captació d'adeptes és difícil de comprendre que ara es pugui tornar a la feina de desfer bona part del que s'havia fet. Més que més si tenim en compte que en alguns pobles això representaria fins i tot la desaparició de rètols i la crema total i absoluta de les llistes de socs.

Es per aquest motiu que som bon xic pessimistes en aquest punt de les depuracions, i val a dir que per ara no s'ha produït cap fet que pugui fer-nos canviar el pessimisme en optimisme, car l'obra depuradora no s'ha realitzat, ni tampoc iniciat.

PAU MONTROS.

Cal acabar amb els especuladors i els agiotistes, però sense barrejar-hi els interessos de partit. Per aquesta tasca és necessària la lleal col·laboració de tots els sectors antifeixistes.

Cal fer de la reraguarda, el rebost inexhaurible i la llar amable i acollidora dels nostres combatents.

¿Què passa amb els funcionaris de Sanitat i Assistència Social de la U. G. T.?

Per referències diverses, que ens mereixen crèdit, se'ns diu que s'exerceixen coaccions damunt els afiliats a aqueixos sindicats per a que ingressin en massa a un determinat partit polític. Núrtes, infermeres, dones del servei de neteja, etc., hauran de rebre aviat, si ja no les han rebut, «indicacions» apremiants en tal sentit.

Els que tracten de fer aquest treball coactiu, s'emparen en una suposada ordre de determinada persona.

Tot i que se'ns ha afirmat categòricament, ens resistim a creure que això pugui ésser cert, almenys la segona part.

Cridem l'atenció del company Comissari senyor Vilà, sobre aqueix rumor, i esperem de la imparcialitat que presideix la seva actuació que s'informi degudament i, si abús de confiança o extralimitació existís, que hi posi immediat remei.

Estaré a la mira, i si el fet es confirmés, immediatament seria posat a coneixement de la Conselleria respectiva.

UN CAS ESPECIAL

Hi ha un adagi català que diu: «a l'agost a les set és fosc». És clar que com tots els adagis aquest és antic, tan antic que encara no s'havia inventat l'anomenada «hora d'estiu» i a l'adaptar-lo suara, no resulta una veritat factible.

Si aquest adagi, que reflecteix la corba seguida pel sol en el seu trajecte meridiana, no resulta una veritat exacta l'aplicar-lo a l'horari que tenim actualment, traslladant-lo al mes de setembre, podria esdevenir d'una aproximada exactitud.

Aquesta acceptació ens portaria tot d'una a la conclusió que les nits que travessem estan allargades i que encara no essent ben bé l'hora d'anar a sopar, ja tenim Lleida completament a les fosques, en evident perjudici de la integritat personal dels ciutadans que hem de transitar pels carrers.

Prèviels les precaucions del cas, informes dels tècnics i demés persones enteses en l'assumpte, no es podria donar a nostra ciutat dues o tres hores de llum pública, per a poder transitar amb tota seguretat?

En altres ciutats, inclús les costeres, més amenaçades per les visites del

E. R. de C.

Una reunió a Tàrrrega

En compliment d'un acord del Comitè Executiu de la nostra Federació, diumenge passat, dia 12, a les onze del matí, al local d'Unió Republicana de Tàrrrega, tingué lloc una reunió política a la que estaven convocats els delegats del nostre Partit en els pobles de la seva comarca.

La convocatòria, s'havia circular dies abans i malgrat haver-se suprimit completament els mitjans de locomoció, per requisa de tots els autos públics i privats per l'autoritat militar, els nostres correligionaris, amb carros, tarlones o bé a peu, acudiren a la reunió en massa, cosa que no era d'esperar, donant amb això una prova de la vitalitat del nostre Partit i del fervor polític dels nostres militants.

La reunió fou presidida pel Diputat senyor Humbert Torres, al qual acompanyaven els amics Cervera i Cortada, de Lleida, assistint-hi els membres de la comarca del baix Urgell, senyors Devant i Biscarri.

En el canvi d'impressions tingut, hi hagué ocasió de comprovar que en tots aquells pobles es manté en la seva potència la força política de l'Esquerra. A l'empar del decret sobre constitució dels Ajuntaments han aparegut en escena simulacres de forces polítiques, abans inexistents, i que ara no tenen altre callu que l'oficial.

La reunió, doncs, fou un èxit complet, i tan aviat com les circumstàncies ho permetin, altres comarques seran objecte de la visita política dels directius de la Federació de Lleida.

feixisme traïdor i assassí, tenent llum durant la nit, ¿per què a Lleida no en podríem tenir unes hores?

Esperem de les autoritats estudiaran l'assumpte detingudament.

Dr. HUMBERT TORRES

Paheria, 10 Telèfon 1328
LLEIDA

Vies digestives
Vies Urinàries
RAIGS X

VISITA
Matí, de 11 a 1 Tarda, 8 a 9
Hores convengudes

Tip. «Joventut», Blondel, 10, Tel. 1980 - Lleida